

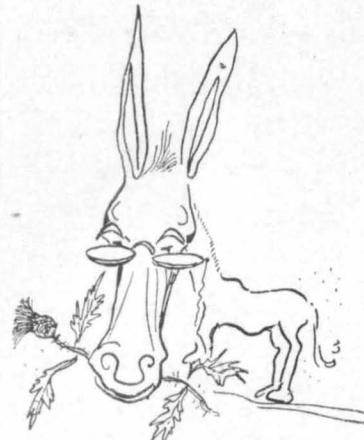
ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟ ΑΛΛΟ

(Από το σημειωματάριο ενός παλιού στρατιώτου).

"Ένα μεσημέρι, που φορτωμένοι τους σάκκους μας — ιφτασιφυλάκιο και όφροφυλάκιο συγχρόνως—πληγαίναμε στη στρατώνα, μιὰ καραβάνα, κίλως σταπόδια μας.

Μας κυτιόσε έμβριθώς μ' ένα γαϊδουράγκαθο στο στόμα.

γοητευμένος από τη κατάσταση θυμωμένος με τους συναδέλφους του.

"Η καραβάνα, ή καϊμένη, έσκουζε, σάν νά καλοΰσε σέ βοήθεια, κροτούσα δεξιά και άριστερα.

— Έμεις άπολαυβάνιμε τό παιχνίδι.

Είπε τό παιχνίδι πού κατ' αντίθεσιν με όλα τ' άλλα, τό πόδια διευθύνουν τό κεφάλι. Και μιὰ πού τό κεφάλι δέν έχει καμιά θέσι πειά εκεί, μιάς φράγνε και τό πληκία και πήγαν και κάθισαν άπάνω σέ κάτι άράνες και ξερογυαλιές...

Είμεθα... εύτυχείς, άλλα και ή εύτυχία έχει τέρματα οέ τούτη τή ζωή.

"Έκείνη τή στιγμή, ένας άνθιπασπιστής του Πυροβολικού έπέρασε. Στάθηκε, μιάς κούταξε καλά—καλά στό μάτια και μιάς φώναξε:

— Βοέ ζωά!

"Έμεις νομίζοντας ότι άπειθόνεται στη γίδα και στη γαϊδάρα δε δόσαμε και τόση προσοχή. Έξακολουθούσαμε τό κλότσιμα της καραβάνας, ή όποία έταφνε πειά νά έχη τό σχημα της και πήρε μιὰ μορφή πολύπτυχη και άπροσδόκιστη.

Κι ή «κραυγή» της, τώρα πειά σέ κάθε χυτήριά της, δέν ήσαν όσεις; όπως σιγή άρχή, άλλα βραχνές, βαθειές και σάν πνιγμένες.

— Βοέ ζωά... εια! Βοέ δέν ντρέπεσθε μορέ, νά κάνετε έτσι, σάν μορρά παιδιά! Φου νά γαύητε, έιστε και άνεπτυγμένοι άνθροποι! Ντροπή! Ντροπή σάς λέω μοναχά για νά μη σάς πώ και τίποτ' άλλο!

"Έμεις σταθήκαμε όλοι... προσοχή, διακόπαντες τήν άσκησι από άδοστάσεος έξ βρήμάτων, όπως μιάς είπαν νά στεκόμαστε, έμπρός στους συνταγματάρχες.

Ο στρατιώτης πού έβάδιζεν έμπρός έμπρός, τήν κλότσισε, ένας άλλος τήν ξανακλότσισε γι' έτσι ένα πολύχροτο και ισχυρό, καραβανικό φουτ-μπόλ, άρχισεν άμέσως.

Παίζον με όλους τους κανόνας και τή σοβαρότητα τήν ποδοσφαιρική τού φουτ μπόλ αυτό.

Είχαμε και θεατάς και θαυμαστάς: Μιά γορά πού βγήκε από τή πόρτα της αύλης της, νά ιδή και νά μάθη τί συμβαίνει, δυό παιδιά κάποιου ύποστιατικού, ξεπόλητα, μιὰ γαϊδάρα, πού μιάς κυτιόσε με έμβριθίσει και προσοχή διακτιού, και μιὰ γίδα πού άναγάρασε, σάν διανούμενος άπο.

έκδήλωσι τιμής. Άντιπαρήλθε λοιπόν άρπινοντας τή φράσι καϊτόν ήχο τού σλαθιού του, πίσω του.

— Καλά λοιπόν, πηγαίνετε, άλλα νά έισθε εύτακτοι και σοβαροι για νά μη σάς πώ και τίποτα «άλλο». Κι' έμεις τραβήσαμε, πρós τή στρατώνα «εύτακτοι» και σοβαροί.

*** Στο δρόμο όλο και συλλογίζομυνα:

Τι είν' αυτή ή σοβαρότης τού σιατου; Κι' από πού άρχίζει και πού τελειώνει;

Θυμήθηκα τότε έναν πλατύ κι' άνοιχτό άντισυνταγματάρχη, με ξεχειλωμένες τις μπότες και τό άμπέχωρο, κι' άνοιχτές τις τσέπες, με ξεκομπωμένα τά ζουμπιά, σάν νά γελούσε με χίλια δυό σμόματα, δλόκληρη ή επένδυσή του, νά κάνει παρατηρήσεις σέ μιὰ μεγάλη τού στρατού επιθεώρησι σ' έναν άνθιπασπιστή, γιατί γελούσε:

— Κατασοφρα, άνθιπασπιστά! Τό γέλιο σου είνε γέλιο πολιτού. Νά τό κάνης λίγο, στρατιωτικό!...

"Όσοτε άλλοιως πρέπει νά γελούνε οι πολίτες, κι' άλλοιως νά γελούν οι άνθιπασπιστά, σφετρόμουν, άλλα πός;

Είχα διαβάσει διάφορες θεωρίες περί γέλωτος. Ήξερα γέλια, κακεντρέχη, άγαθά, σαρκαστικά, γέλια ψεύτικα, γέλια γλυκά, γέλια φαρμακωμένα, γέλια χαζών και καχλασμένα κεφαλιών κενών, γέλια σάν βελάματα μιὰ γέλια για πολίτες και γέλια για άνθιπασπιστάς, ειδικά, δέν είδα πουθενά!.

"Επεφυλάχθη νά τό μάθω.

Και τό έμαθα μιὰ φορά, λίγα χρόνια έπειτα, ένώ πήγαινα στό Μεσολόγγι, κι' εκείνο τό «τραμπακούλο», πού λέγεται σιδηρόδρομος Μεσολόγγιού και Κρονταρίου... Μέσα στό βαγόνι ήταν ένας ταγματάρχης, ένας τού Νομού πολιτευόμενος ό Τσακανίκας κι' έγώ... Κ' από τούς τρεις μιάς κανένας δέν γνώριζε τον άλλο.

Σέ κάποιο σταθμό, τό τραίνο έσφραδώνεται κι' άγνίζοντας, στάθηκε. Ο Τσακανίκας, κατέβηκε νά πάη στό δικλινό βαγόνι, για νά ιδή κάποιον γνωστό του, άφησε όμως τό καπέλλο του, στη θέσι πού καθότανε, για νά μην τού τήν πάη άλλος.

"Ένας ύπολοχαγός μπηξε τότε βιαστικώς. Ο ταγματάρχης τον χαιρέτησε και τον προσκάλεσε νά καθήση δίπλα του. Ο ύπολοχαγός έδίστασε, γιατί έβλεπε τή θεσι «ήχαζέ».

— Κάτσε λοιπόν! Τού ελε ο ταγματάρχης.

Κι' επειδή εκείνος δέν καθότανε, ό ταγματάρχης έστριψε νά ιδή, τι είνε κείνο πού τον έμπόδιζε.

"Αμα ελθε τό καπέλλο, κατάλαβε.

— "Α, γι' αυτό δέν κάθεται; ελε.

Κι' άρπαξε τό καπέλλο, και κυτιόοντας τον ύπολοχαγό κατάματα πρόσθεσε:

— Ποι' λίτου, είνε... Συνε τώς...

Και τό πέταξε άπάνω, στό δικτυωτό του βαγονιού. Ο ύπολοχαγός έγέλασε και κάθισε. Έγέλασα και εγώ, άλλα από αίτια άντίθετα... ***

Ξαναγυρίζω πάλι στής καραβάνας τό φουτ—μπόλ. Σάν επροχώρησε ο άνθιπασπιστής, τραβήκαμε κι'

Και κάνα-δυό ξεπόλητοι.

Και κάνα-δυό ξεπόλητοι. Κι' άλλοιως νά γελούν οι πολίτες, κι' άλλοιως νά γελούν οι άνθιπασπιστά, σφετρόμουν, άλλα πός;

Έπαίξαμε φουτ-μπόλ με μιὰ καραβανα!...

Η καραβάνα έσκούζε!

— Πολίτου είνε, συνε τώς!...

